

EMILY BARROVÁ

Jedna

spomienka

Flory

Banksovej

bud'
odvážna

COO
BOO

Jedna spomienka Flory Banksovej

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Emily Barrová

Jedna spomienka Flory Banksovej – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

EMILY BARROVÁ

Jedna
spomienka
Flory
Banksovej

COO
BOO

Original English language edition first published by Penguin Books
Ltd, London

Text copyright One Memory of Flora Banks © Emily Barr, 2017

The author has asserted her moral rights

All rights reserved

Translation © Kristína Balalová, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0171-6

ISBN e-knihy 978-80-566-0219-5 (1. zverejnenie, 2017)

Craigovi

PROLÓG

Máj

Stojím na kopci a viem, že som spravila niečo strašné, no neviem čo.

Ešte pred minútou alebo hodinou mi bolo všetko jasné, nestihla som si to však zapísať. Spomienka sa rozplynula a navždy vytratila z mojej mysle. Nesmiem sa vrátiť, ale neviem, pred čím sa ukrývam.

Stála som na hrebeni hory uprostred prenádhernej ľadovej krajiny. Na jednej strane, hlboko podo mnou, sa tiahol tenký pásik vody a na brehu stáli dva člny. Na druhej strane, kam len oko dovidelo, boli samé hory. Na sýtomodrej oblohe žiarilo oslepujúce slnko. Napadal jemný sneh, no mňa zohrieval obrovský kožuch. Toto zasnežené, slnkom zaliate miesto nemôže byť skutočné. Som uväznená vo vlastnej hlave.

Zrazu som v diaľke dolu pri člnoch zbadala akúsi chatrč. Utekla som na kopec pred tým, čo sa v nej skrýva. Stáť tu len tak sama určite nie je bezpečné.

Radšej blúdiť v divočine, než čeliť tomu, čo je v chatrči.

Naokolo neboli žiadne stromy, ukryť sa dalo len na druhej strane kopca. Tam na mňa čakala divočina. Len ja, hory, skaly a sneh. Stála som na hrebeni a do vrecka kožucha som si vložila dva hladké čierne kamienky. Z neznámeho dôvodu to bolo nevyhnutné. Oba mi presne pasovali do dlane. Z celej sily som jeden po druhom hodila najďalej, ako sa len dalo. Zasnežené skaly ich zhlkli a moje vnútro zaliala spojnosť.

O chvíľu zmiznem. Nájdem si úkryt a nepohnem sa, až kým si nespomeniem, čo som to urobila. Je mi jedno, koľko to bude trvať. Možno tu zostanem mrznúť už navždy.

PRVÁ ČASŤ

PRVÁ KAPITOLA

V miestnosti prepchatej ľuďmi hučala hudba. Muselo tam byť viac národa, ako by jedna ľudská bytosť vôbec mohla poznať. Nízke tóny mi rezonovali celým telom. Už nejakú tú chvíľu som stála v kúte. Zhlboka som sa nadýchla a začala sa predierať davom neznámych ľudí.

Pohľad mi zastal na ruke. Hrubou čiernou fixkou som na nej mala napísané *OSLAVA*.

„To mi došlo,“ prebleslo mi hlavou, hoci som nemala ani tušenia, čo tam robím.

Vo vzduchu bolo cítiť pot, alkohol a parfum. Miešali sa do akejsi nechutnej zmesi. Musím sa odtiaľto dostať. Chcem ísť na vzduch. Chcem sa oprieť o zábradlie a hľadieť na more. Len sa dostať von.

„Čau, Flora,“ ozval sa ktosi neznámy. Bol to vysoký, chudý, holohlavý chlapec.

„Ahoj,“ odpovedala som tak primerane, ako som len v tej chvíli vedela. Mal na sebe rifle. Všetci chlapci a väčšina dievčat mali na sebe rifle. To len ja som sa mohla pochváliť trblietavými bielymi šatami s naberanou sukňou a žltými topánkami, ktoré mi vôbec nesedeli a ani neboli pekné.

Asi som si pri výbere oblečenia predstavovala iný druh oslavy. Vyčnievala som spomedzi ostatných, ktorí to na rozdiel odo mňa pochopili.

Pozrela som na ruku a prečítala *Mám 17*. Pohľad mi opäť padol na šaty. Vyzerám ako tínedžer, no necítim sa tak.

Ako mladšia som sa veľmi rada chystala na oslavy. Dala som si šaty ako aj dnes, každý ma objímal a hovoril, že vyzerám ako princezná. Ale už nemám desať. Mať tak pri

sebe pero, napísala by som si na ruku pripomienku: „Som staršia, ako si myslím“. Na oslavy by som už nemala nosiť šaty, ale rifle.

„Niečo na pitie?“

Chlapec kývol na stôl s plastovými pohármi a alkoholom. Skontrolovala som si zápästie, kde bolo *Nepí alkohol*. Všetci naokolo ho však pili.

„Áno, dám si,“ povedala som a čakala, čo bude nasledovať. Ruka mi navrávala, že *Drake odchádza. P frajer*. Som na rozlúčkovej oslave. P znamená Paige. Paigein frajer odchádza. Chúďa Paige. „Dám si to červené.“

Oblížala som si prst a začala zmazávať *Nepí alkohol*, až kým sa to nedalo prečítať.

Vysoký chlapec mi podal plastový pohár až po okraj plný vína. Pri prvom hlte som zvrátila tvár, no pohár alkoholu v ruke mi dodal pocit, že sem patrí. Znovu som sa vybrala hľadať Paige.

Mám sedemnást'. Som na párty. Drake odchádza. Drake je Paigein frajer.

Zastavila ma akási žena a položila mi ruku na plece. Otočila som sa. Mala blondávané vlasy s nádychom bielej, ostrihané do postupna. Bolo mi jasné, že je staršia než všetci ostatní, na tvári sa jej črtali vrásky. Bola to Paigaina mama. Nevieť prečo, ale nemá ma v láske.

„Flora,“ zakričala, aby som ju počula cez hlasnú hudbu. Jej pery sa usmievali, no oči nie. Opätovala som jej rovnaký úsmev. „Flora, si tu a si v poriadku.“

„Hej,“ zakričala som späť a energicky prikývla.

„Budem o tom informovať tvoju mamu. Písala mi zatiaľ len trikrát.“

„Okej,“ povedala som.

„Odchádzame s Daveom preč. Budeš v pohode? Viem, že vždy pri sebe musíš mať opatrovatel'ku.“

To bolo trochu hnusné.

„Jasné, budem.“

Ešte chvíľu na mňa pozerala, potom sa otočila a odkráčala. Tá žena je Paigeina mama a býva tu.

Hudba stíchla a ja som si vzdychla od úľavy. Bola hlasná a ukričaná. Hneď však začala hrať iná pesnička a ľudia okolo mňa skákali a tancovali ten „tanec“, ktorý v žiadnom prípade neviem napodobniť. Očividne boli nadšení z novej, ešte skákavejšej pesničky.

Niektu pri mojom uchu zakričal: „Dajte tam späť Pixies!“ Strhlo ma a vyliala som červené víno priamo na šaty. Vyzeralo to ako krv.

Dievča predou mnou cúvlo a stúpilo mi na nohu. Malo veľmi krátke vlasy, obrovské náušnice a krikľavý rozmazaný rúž na perách, ktoré vďaka nemu vyzerali ako nejaká rana.

„Och, prepáč,“ povedala a vrátila sa k rozhovoru.

Musím odísť. Naozaj sa odtiaľto musím dostať. Oslavy už nie sú také, aké bývali, so šatami, súťažami a tortou. Paige mi zmizla z dohľadu, nemám sa s kým baviť.

Vybrala som sa k dverám a vôňa mora, ticho po vypnutej hudbe, zvonivý zvuk ako u nás doma a „ššš“ sa rozliehali celou miestnosťou. Rozhovory postupne stíchli, zastala som a pozrela sa rovnakým smerom ako všetky ostatné tváre.

Stál na stoličke: Drake je Paigein frajer a Paige je moja najlepšia kamoška. S ňou som sa vždy cítila sama sebou. Prvýkrát sme sa stretli ešte ako šesťročné, keď sme začali chodiť do školy. Bola rovnako nesmelá ako ja a obe sme mali vlasy zapletené do vrkočov. Spomínam si, ako sme na ihrisku skákali gumu. Pamätám si, ako sme sa spolu učili čítať – mne to už išlo, tak som jej pomáhala. Písali sme si spolu domáce úlohy, ona vždy vymýšľala divadielka a hľadala stromy na lezenie. Pamätám si, ako sme spolu začínali posledný ročník na základnej a tešili sa na strednú. Paige poznám a vždy ma prekvapí, keď si uvedomím, že je dospelá. Znamená to, že Drake je jej riadny frajer, nielen taký akože.

Drake mal tmavé vlasy a okuliare s čiernym rámom. Mal na sebe rifle ako všetci ostatní. Nezdal sa mi povedomý.

Oči mu prebehli davom, a keď sa stretli s mojimi, nachvíľu sa usmial a pozrel inam. Znamenalo to, že aj keď si ho nepamätám, poznáme sa. Na stoličke vedľa stála blondína a uprene sa naňho dívala. Stála príliš blízko. Už som ju niekde videla. Nemala by naňho tak zízat', je to Paigein frajer.

„Hej, ľudia, ďakujem, že ste prišli,“ zavolať do davu. „Nechákal som takýto riadny žúr. Chápete, bol som tu tak päť minút. Lepšie povedané, päť mesiacov. Bolo super bývať u tety Kate a strýka Jona, nikdy som nemyslel, že si nájdem toľko nových kamošov. Čakal som, že Cornwall bude len taká malá napodobenina Londýna a budem chodiť na doubledeckeroch, chápete, ješ' hnusné britské polotovary a stane sa zo mňa namyslený futbalista. Naopak, mal som sa tu úplne najlepšie. Dúfam, že zostaneme v kontakte. Ak by niekto z vás chcel prísť na Svalbard a navštíviť ma v tej najkrajšej krajine pod slnkom, len príd'te. Už odjakživa som tam chcel ísť bývať, a teraz sa mi to podarilo. Tým však nechcem povedať, že Cornwall nebol úžasný, lebo naozaj bol.“

Niekoľko ľudí za mnou ticho utrúsil: „Ešte chvíľku by mohol vychvaľovať tie ľadovce.“ A jeho kamoš sa zasmial.

V ruke som držala mobil. Odfotila som ním Drakea, nech nezabudnem, čo tu robím. Neviem, čo je to Svalbard. Čudné slovo. No podľa všetkého sa mi páči.

Dopila som zvyšok odporného vína a pozrela sa po ďalšom. Bolo mi celkom nanič.

„Samozrejme,“ pokračoval, „medzitým som mal to šťastie stretnúť moju nádhernú Paige.“ Zastavil, usmial sa a trochu sa začervenal.

Spzoza mňa sa znovu ozvalo mrmlanie: „Tá baba je trochu iný level.“ A jeho parták súhlasne zašomral.

„Vďaka nej som spoznal viacerých z vás, priatelia. Budete mi veľmi chýbať. V každom prípade, ďakujem vám. Zostaneme v kontakte. Na Facebook pre vás hodím zasnežené fotky. To je asi tak všetko. Och, a ďakujem Paige, Yvonne a Daveovi za tento dom, plánoval som byť len v nejakom bare. Tak teraz nazdravie a nerozmláťte to tu.“

Potom nasledoval krátky potlesk a Drake nemotorne zliezol zo stoličky. Všetci držali drinky, takže tleskali ticho a ťarbavo.

Snažila som sa dať si dokopy všetko, čo práve povedal. Odchádza. Ide niekam, kde je sneh, a teší sa z toho. V Penzance bol päť mesiacov, býval u tety Kate a strýka Jona. Túto oslavu mu nachystala Paige.

Paige stála v rohu obklopená skupinkou ľudí. Pozrela na mňa a iba pohybom obočia sa spýtala, či som okej. Naznačila som, že áno.

Paige je nádherná, má dlhé čierne husté vlnité vlasy a smotanovobielu pokožku. Keď sa usmieva, na lícach sa jej tvoria jamky. Vyzerá ako porcelánová bábika. Dnes mala oblečené bledomodré krátke priliehavé šaty, hrubé pančuchy a výrazné čížmy. Pohľadom som preletela po svojich trápnych bielych šatách a snažila sa nepozerať na tie hrozné topánky. Celé zle.

Chcela by som vedieť, ako to vyzerá v zrkadle. Nijaké tu nevidím.

Na vnútornej strane ruky som mala drobným písmom napísanú poznámku: *Zajtra ideš s Paige do kina. Skús ju rozveseliť.*

Do plastového pohára som si doliala víno a bočnými dverami som čo najnenápadnejšie vyšla von. Akoby nebolo všetkým jedno, že odchádzam. Chladný vzduch mi udrel do tváre a more mi naplnilo uši aj pľúca. Na niekoľko sekúnd som zatvorila oči. Vďaka Bohu, že som už vonku.

Stála som uprostred cesty. Bola noc. Obzerala som sa a chcela zistiť, čo sa deje. Medzi mojimi chodidlami sa tiahla biela

čiaru. Stála som presne v strede cesty. S obrovskou rýchlosťou sa na mňa valilo auto a trúbilo. Uprene som sa dívala na blížiac sa svetlá, no auto sa uhlo a pokračovalo v ceste, trúbilo a postupne sa vzdalovalo.

Nemala by som byť vonku sama. Nemala by som stáť uprostred cesty. Len nedávno mi dovolili chodiť cez cestu bez dospeláka. Prečo som potme vonku? Prečo som sama? Kde je mama?

Mala som na sebe biele šaty a čudné žlté topánky. Na šatách svietila veľká červená škvrna, no pri dotyku ma to nebolelo. V ruke som držala plastový pohár s džúsom, trošku sa mi vylialo na bielu čiaru.

Mám desať rokov. Nevieť, prečo som v dospelom tele. Nepáči sa mi to a chcem ísť domov. Prebehla som na chodník a ocitla sa na brehu mora. Z každej strany znela hudba. Oprela som sa o zábradlie a snažila sa napanikáriť.

Odpila som si z pohára a striaslo ma. Toto nie je džús, ale tú odpornú chuť poznám, už som to musela piť.

Pozrela som sa na ruku. FLORA... Tak sa volám. Tieto značky na ruke sú písmená, ktoré tvoria moje meno. Toho sa musím držať. Som Flora. Pod tým bolo napísané: *bud' odvážna*. Zatvorila som oči, zhlboka sa nadýchla a dala sa dokopy. Nevieť, prečo som tu, ale budem v poriadku.

Mám 17, písalo sa ďalej.

Na druhej ruke bolo slovo OSLAVA. Drake odchádza. Paigein frajer. Pod tým bolo niečo rozmazané, nedalo sa to prečítať. Na vnútornej strane ruky stálo: *Zajtra ideš s Paige do kina. Skús ju rozveseliť. Na zápästí som zbadala: Mami a oči: Morrabské záhrady č. 3.*

Vieť, kto je Paige. Moja kamoška. Stretla som ju, keď sme mali šesť a začali sme chodiť do školy. Drake je jej frajer, no odchádza a Paige potrebuje, aby som ju rozveselila.

Vieť, že mám rodičov, a vieť, kde bývajú. Na Morrabských záhradách číslo tri. Potrebujem ísť domov a aj to urobím. Ešte nikdy mi takto nebolo. Točí sa mi hlava.

Dívala som sa na odraz skoseného mesiaca na hladine. O zábradlie bol priviazaný plagát. HĽADÁ SA MAČKA. ČIERNO-BIELA MAČKA BEZ UŠÍ. ZMIZLA V UTOROK. Napísali tam aj telefónne číslo. Plagát som si odfotovala raz, druhýkrát a tretíkrát. Hrozné pomyslieť si, že sa kdesi túla stratená mačka bez uší. Nebude počuť, ani keď pôjde auto. Musím ju pohľadať. Ktovie, či ju už nehľadám. Možno preto som tu.

Otočila som mobil a spravila si selfie. Na fotke som vyzerala úplne inak, akosi staršie. Už nemám desať.

Oslava. Drake odchádza, Paige je smutná. Mám sedemnášť. Musím byť odvážna.

Voda sa černela, bola to nekonečná čiernota, ktorá sa tiahla až k neviditeľnému horizontu. Odraz mesiaca osvecoval jej temnotu. Breh ohraničovala žiariaca promenáda.

Premýšľala som, či mám ísť na pláž a na zablatených kameňoch a mokrom piesku zničiť čudné žlté topánky, ktoré ani neviem, či sa mi páčia.

Mohla by som si sadnúť, pozerat' ešte chvíľu do vody a piť červený nápoj z pohára, ktorý mám v rukách. Krokmi, ktoré sa medzitým zmenili na tackanie, som opatrne zišla dolu medzi skaly. Podpätky sa vôbec nezabárali. Kamenistý piesok bol oveľa pevnejší, než vyzeral. Našla som si miesto na sedenie a pozorovala vodu.

Vlny hlučne narážali do skál a za mnou zazneli kroky. Neobzrela som sa. Niekoľko si ku mne sadol.

„Flora,“ povedal chlapec s veľkým úsmevom. Sedel na skale a pleciami sa nám dotýkali.

„To je víno, však?“ vzal mi pohár a odpil si. Pozrela som na neho. Nie je to žiadny model ani filmová hviezda. Má okuliare, tmavé vlasy a rifle.

Odtiahla som sa.

„To som ja Drake,“ povedal. „Flora, si v pohode?“

„Ty si Drake?“

„Hej. Och áno. Už viem, čo sa stalo. To je v pohode, Flora. Poznám ťa už mesiace. Bol som Paigein frajer.“

Nevedela som, čo mu na to povedať.

„Všetko v pohode, naozaj. Piješ víno? To sa mi na teba nepodobá.“

Chcela som niečo povedať, no všetky slová mi akoby vyfúklo z hlavy. Snažila som sa pôsobiť normálne. Toto je Drake. Má rozlúčkovú oslavu a teraz sedí na pláži.

„Čo tu robíš?“ spýtala som sa. „Čo robíš na pláži?“

Skontrolovala som slová na ľavej ruke. Prečítala som ich vďaka pouličnej lampe za nami. Drake odchádza, písalo sa tam. Kúsok pod tým bolo niečo nečitateľné. Pravá ruka mi pripomínala, aby som bola odvážna.

Chytil mi ľavú a čítal. Jeho ruka zohrievala moju.

„Drake odchádza,“ prečítal. „Paigein frajer.“ Obaja sme pozerali na načmárané slová. „FLORA, buď odvážna,“ povedal nahlas, čítal z druhej ruky. „Páči sa mi, ako si všetko píšeš na ruky. Funguje to? Pomáha ti to pamätať si?“

Držal ma za obe ruky.

Povedal: *Bol som Paigein frajer.* Nechápem, prečo je teraz tu. Odchádza. Ide niekam inam.

Noc sa ochladila a mrazivý morský vietor mi fúkal priamo do tváre.

„Aké to bude,“ rozprávala som rýchlo, lebo som sa cítila trápne, „tam, kam ideš?“

Ešte stále ma držal. Páčilo sa mi, ako mi dlaňami zohrieval ruky. Z jeho pohľadu som vyčítala, že by som mala poznať odpoveď na svoju otázku.

„Bude to úžasné,“ povedal. „Chladné miesto. Už som tam raz bol. Akože fakt dávno. Cez prázdniny sme šli na Svalbard pozrieť si polnočné slnko. Mal som desať a odvtedy som tam vždy chcel ísť bývať. Teraz, po deviatich rokoch, to konečne urobím. Bude to epické.“ Povzdychol si.

„Štúdium je v angličtine, lebo tam žijú ľudia z celého sveta. Mám šťastie. V jazykoch som totiž nahovno.“

Trochu sa posunul, takže sme sa dotýkali celým bokom tela. Pustil moju ľavú ruku a pravú stisol ešte silnejšie.

Nedokázala som sa sústrediť na Drakeove slová, pokožka na celom mojom tele si žila vlastným životom. Extrémne scitlivelá a jediné, po čom každúcká jej časť túžila, bolo cítiť jeho dotyk.

Drake je Paigein frajer a neviem, čo tu robí.

„Máš šťastie,“ zopakovala som. Hlavu som položila na jeho rameno, nebolo čo stratiť. „Máš devätnásť,“ povedala som. „Ja sedemnásť.“ Zdalo sa dôležité pamätať na to. Zdvihla som hlavu, lebo Drake je frajer mojej kamošky.

Natiahol sa, jednou rukou ma objal a položil mi hlavu späť na svoje rameno. Podľahla som, oprela sa oňho a cítila, ako ma jeho ruka obopína.

„S Paige sme sa rozišli,“ povedal.

Otočil tvár ku mne a ja k nemu. Keď sa jeho pery dotkli mojich, vedela som, že nemôžem vycúvať.

Nad nami prechádzali autá. Vlny pri našich nohách chodili sem a tam. Bozkávala som Drakea. Chcela by som s ním sedieť na pláži celú večnosť. Netušila som, ako a prečo sa to deje, no nepochybne to bola jediná dobrá vec, ktorá sa mi v živote stala. Svetlá blikali a celý okolitý svet sa rozplynul.

Vrátila som sa späť do reality. Vlny narážali o pobrežie a vietor mi rozfukoval vlasy do všetkých strán.

„Hej,“ ozval sa. „Nešla by si so mnou niekam? Akože teraz? Mohli by sme spolu stráviť noc...“

Uprene som sa na neho zadívala. Mohli by sme spolu stráviť noc. Všetko sa vo mne naplo. Chcem s ním stráviť noc. Nevedela by som, čo robiť. Chce so mnou stráviť noc. Noc. Túto noc.

Musím ísť domov.

„Ale moja mama...“ začala som. Pozerali sme jeden na